

עדרותו של אריאל אליאשווילי

מאז בכל שבת נפגשנו בביתו ברמת גן, או בבית-מלון ברחוב שינקין, בתל-אביב. שם עיבדנו מצע מחתרת. משך תקופה של חודשים אני כתבתי את המצע, ואני זוכר שהוא היה כתוב, מפני שאחר כך שרפתי.

פעמים בשבוע היינו מתכנסים בשדה בפתח-תקוה, אני, קמחי, רוון, נימון משה ועוד מספר בחורים שבינתיים יצאו מהגוף. לא הוכרתי לאנשים מאומה על מחתרת, פשוט למדנו מתוך ספרים של מאקיאולי, הרצל וז'בוטינסקי. אני אמרתי לקמחי שאין זמן ללמוד, וצריך לגשת למעשים. אמרתי לו שצריכים לגייס מחתרת ולא בית-ספר לנערים. גייסנו את רוון, את נימון, דוד ניסן. אמרתי לקמחי שאני אביא עוד שני בחורים, והבאתי לפתח-תקוה את זאב אקשטיין ויהושע מרקל.

שבועה על גדת הירקון

שתהתי את קמחי וכל החברים מפתח-תקוה לתוך בית אריזה בפרס סמוך. הבאתי את אקשטיין עם מרקל בעינים סגורות לבית-האריזה של קמחי. הוא דיבר אתם שיש מחתרת, שמתפקידה יהיה להפוך את השלטון, בדרך אלימות, בדרך אקדחים, ולהקים עוצמה עברית במזרח התיכון, באמצעות השלטון החדש. מרקל ואקשטיין הסכימו, ונתן קמחי אמר להם שהם יקבלו קשר.

אני וקמחי היינו נפגשים בכל שבוע ודיברנו כיצד לארגן חוליות מפקדים וצחחות פעולה. באותו פרק זמן מסרתי לו קוד סתר שישמש אותנו, כמו כן קבענו כינויים לכל אנשי הגוף. כינויי שלי היה שאול, של קמחי גד, ואת יתר הכינויים אינני זוכר. אמרתי לו שהמחותרת זקוקה לכסף וצריכים לעשות קופה, כל אחד יתן שמונה ל"י בחודש. אני וקמחי נתנו כל אחד שתי לירות לקופה, והוא אמר לי שדוד ניסן יהיה הקופאי. אמרתי לו שישנה תחנת דלק בצפון תל-אביב, ואני יש לי תכנית איך לשדוד אותה. הוא אמר שמתקבל על הדעת, ובשלב יותר מאוחר נעשה את זה.

באותו פרק זמן היינו נפגשים כל אנשי המחותרת, והיינו מדברים ומשוחחים על בעיות לאומיות, נוסח הפגישות הקודמות. לאחר מספר ימים קמחי אמר לי שכל אחד מאנשי המחותרת צריך להישבע אמונים למחותרת. לצורך זה דרוש אקדה, תניך ודגל. דוד ניסן הביא אקדה. אני הבאתי תניך. קמחי הביא דגל. מסרתי לזאב ויהושע שימתינו לנו ליד גשר הירקון בתל-אביב על-ידי ג'והואי, ואילו אנחנו, החברים מפתח-תקוה, דהיינו אני, רוון, נימון, דוד ניסן וגד (נתן קמחי) שכרנו סירה בירקון, שטנו בכיוון לגשר, ושם ליד הגשר, ירדנו מהסירה לחוף. השבענו את זאב אקשטיין ואת יהושע להיות כשדים מונחת על התניך, האקדה והדגל, כפי שהיה נהוג בזמנו בלחי"א. איני זוכר את תוכן השבועה.

עוברת חמה למשה שרת

לאחר מספר שבועות רבתי עם קמחי על רקע בעיות פנימיות. אמרתי לו שאם לא נחיש פעולה אעזוב אותו. לאחר מספר שבועות עזבתי.

לקחתי אתי את מרקל וזאב, וארגנתי את המחותרת מחדש. את יתר האנשים לא לקחתי. אמרתי לקמחי שאם הוא ינסה להקים מחתרת ולעשות כל פעולה בעלת צביון מחתרת, אמסור אותו לרשות, מפני שאינו מוכשר להיות מחתרת. בקשתי ממנו את כל מה שנמצא ברשותו בכתבידי, והוא לא רצה למסור לי. לאחר שאיימתי עליו בדרך הטלפון, אמר שהוא שרף את כל המצע שאני כתבתי. בערב נגשתי אליו למלון, קבלתי שם עוד שני דפים בכתבידי ושרפתי אותם.

במחותרת החדשה דיברנו שצריך לדפוק את קסטנר. זאב לא הסכים. אני ויהושע הסכמנו לכך. זאב סיפר לי שישנו בחור שיש ברשותו אקדה, וצריך לקחת את האקדה ממנו. הלכנו לאחת הדירות בתל-אביב וזאב ערך בה חיפוש. לא מצאנו את האקדה.

לאחר מכן נודע לי שהאקדה נמצא אצל בחור ששמו אלכס. אני יודע שזאב היכה אותו על-ידי הירקון, מפני שאלכס סירב למסור לו את האקדה.

באותו פרק זמן נפגשתי עם יעקב חרותי באמצעות זאב. חרותי שאל אותי מה אני חושב באופן כללי על כל המדינה והממשלה. אמרתי שצריך להוריד כמה אנשי שלטון מהפסים. חרותי שאל את מי. אמרתי לו משה שרת, שהיה ראש-ממשלה, ועל כל פנים שרת-חוף. אמרתי שבעד קו המדיניות שלו מגיעה לו עופרת חמה בראש. חרותי אמר שלא אהיה ילד, ושאני לא אעשה שום דבר בכיוון זה, מפני שזה שטות, ואם אני לא רוצה להירקב בבית-הסוהר, הוא מציע לי שאני אפילו לא אדבר על כך.

באותו פרק זמן ביקר בביתי אדם בשם אהרון מלמוד, ואמר לי שאני טועה בדרכי ושישנם אנשים שמוכנים לעזור לי אם אני רוצה להיפגש אתם. שאלתי אותו אם אלה מאנשי שרות הבטחון, הוא ענה לי שכן. אמרתי לו שאני מוכן להיפגש. לאחר מספר ימים קיבלתי פתק באמצעות אשתו של מלמוד, שבו היה כתוב "הבוא לקפה צינה בתל-אביב ביום ד' בשעה 19.00. אם לא יפגשו אותך, תחזור ביום ה' באותה שעה". הופעתי ביום הרביעי. איש לא הופיע, הופעתי ביום חמישי. ניגש אלי אדם שהציג את עצמו בשם מרדכי.

(בשלב זה ביקש מר אליאשווילי שהוא ימשיך בכתיבת עדותו במו ידיו).

מרדכי אמר לי שמוכנים לעזור לי בכל דבר שארצה, הן בעבודה הן בלימודים. אמרתי לו שאיני רוצה כל עזרה.

קבענו פגישה נוספת בבית-קפה ברחוב אלנבי, ושם שאלתי את מרדכי אם כחננו שאעבוד בשרות הש. ב. הוא אמר לי שכן, ואני אקבל על כך מספר לירות כל חודש וכן עבודה טובה בשבילי. אמרתי לו שאיני מוכן לכך. סיפרתי לו שיש לי חומר-נפץ בבית, ואני מפתח למסור זאת למשרה, מפני שאני אשכ הרבה מן המצור, לפחות עד גמר החקירה, אם לא אחר המשפט. הוא אמר לי שיבואו לקחת את זה. אמרתי לו שזאב אקשטיין עובד עם הש. ב. והוא סיפר להם הכל על אודות המחותרת של גד. הוא אמר לי שאני טועה טעות מרה. אמרתי לו שרצוני בפגישה נוספת, וקבענו בקפה פאר, לאחר שבוע מערב זה.

בינתיים פגשתי ברחוב, באחד הימים לאחר מכן, את אברהם מנצל וסיפרתי לו כל הפרשה. הוא אמר לי שאבוא אתו למצודת-זאב, ושם אספר את כל הפרשה לשמעון בכר. ניגשנו לשם, ושמעון בכר לא היה נוכח במצודה. בערב פגשתי בזאב אקשטיין, ואמרתי לו

לפני שנתיים וחצי השתחררתי מצה"ל, בו שרתתי ביחידת צנחנים. לאחר מספר שבועות ביקרתי במועדון סוים ברחוב שדרות רוטשילד בתל-אביב, ושם שמעתי הר"צאה על מלכות ישראל.

לאחר ההרצאה ביקשתי לעזור בפעילות למען חוג סולם. ניגש אלי בחור בשם זאב בדיאן, וביקש ממני לומר לו באיזו צורה אני רוצה לעזור לחוג.

אמרתי לו: "בכל צורה שהיא". הוא אמר לי שישנם מספר אסירים בבית-סוהר תל-מונד, וצריכים לעזור להם. שאלתי: "אפשר לעזור להם?" הוא אמר לי שישנם כרוזים למען שחרורם וצריכים להדביק אותם בכל חלקי הארץ. הסכמתי לכך.

קבעתי איתו פגישה למחרת, ליד גן החיות בתל-אביב. שם הוא נתן לי כרוזים. הדבקתי אותם, וחלק חילקתי בבית-הכנסת הגדול בפתח-תקוה, וחלק שמרתי בביתי. לאחר ימים מספר מסרתי חלק מהם לחיים אמסטרדם, שהוא חברי, וביקשתי ממנו להדביק אותם בפתח-תקוה.

בערב הוא גייס מספר נערים ממעון בית"ר ויצא אתם ביחד להדבקה. אני ועוד נער יצאנו ביחד לכתוב בצבע שחור על הקירות את הכתבה "ישוחררו אסירי מלכות ישראל!" כתבנו על מספר קירות, עד שתפסו אותנו שוטרים ולקחו אותנו לתחנה בפתח-תקוה. אותו שיחררו, אותי שמו בבית-הכלא למעצר.

למחרת נחקרתי. איני זוכר הרבה מן החקירה. מה שמסרתי נמצא בטופס החקירה. לאחר ימים שוחררתי. לאחר חצי שנה עמדת על כך למשפט וקיבלתי קנס כספי, וכן חתמתי לשנה אחת ערבות.

„להרוג ערבים“

באותו פרק זמן המשכתי לבקר במועדון סולם, ושם פגשתי חברים וחברות. ביניהם היו זאב אקשטיין ויהושע מרקל. דיברנו בינינו שצריכים לעשות מחתרת נגד השלטון. לא עשינו שום דבר בכיוון זה, מלבד שיחות לליבון בעיות לאומיות. באותו פרק זמן שוחרר ישעיהו שרעבי מהכלא. דיברתי איתו על כך שיש מספר בחורים הרוצים לפעול בכוח נגד השלטון. הוא אמר שזה שטות ואין לו אפשרות לכך. הוא אמר לי שלא כדאי לחלום על זה.

מסרתי על כך לזאב וליהושע. לאחר כמה ימים ניגש אלי זאב ושאל אותי אם אני מוכן לעבור את הגבול הירדני ולהרוג ערבים מהמפרים הסמוכים לגבול. אמרתי לו שאני מוכן לכך. הוא אמר לי שהוא יתקשר אתי בימים הקרובים.

כעבור ימים מספר הוא אמר לי שהוא יודע על מחבוא של נשק ושצריך לגשת להוציא את הנשק ולהעביר אותו למקום אחר. אמרתי לו שאני אכין מקום בפתח-תקוה, וזה יקח זמן מסוים. סיפרתי לו שיש ברשותי קצת חומר-נפץ, וזה במקום בטוח בביתי. הוא אמר לי לשמור על כך.

מכל זה לא יצא שום דבר. אנו נפגשנו מספר פעמים ושוחררו על הדבר. זאב אקשטיין היה צריך לקנות מספר מפות של שטח קלקיליה, עד בית-נבאללה, והוא צריך היה לכזאב אלי לפתח-תקוה על מנת שנצא לסויר בשטח. זאב לא בא, והעניין התבטל. לאחר ימים מספר שאלו את שרעבי אם הוא מוכן לדבר, והוא אמר שהוא רוצה לחשוב על כך. לאחר ימים מספר אמר שרעבי כי הוא יוצא בקרוב לצבא, והוא מוכן לדבר, אלא שזה יעשה לו קשיים בצבא. בינתיים עברה תקופה די ארוכה של חודשים מספר, וכל הדיבורים על המחותרת התבטלו.

זאב בפתח-תקוה

ערב אחד ניגש אברהם מנצל אל מספר בחורים, ואני ביניהם, ואמר שצריכים להדביק כרוזים, ובכרוז כתוב "ישוחררו אסירי מלכות ישראל מכלא תל-מונד, תופסק ההתעללות בפטריוטים עבריים". לאחר ההרצאה של הדר"ר יבין, יצאנו אני ועוד מספר בחורים, ביניהם מרקל ומנצל לביתו של שרעבי. שם קיבלנו ממנצל כרוזים ודבק. באותו פרק זמן נמסרו לידי שלושה לבני חבלה. איני זוכר מי מסר לי אותם, ואיני זוכר מאין הביאו אותם. דומני שמרקל מסר לי אותם ואמר לי שהם של שרעבי, וביקש אותי להעביר אותם למחסן חומר-הנפץ שלי בפתח-תקוה. כל זה נעשה בפרוודור ביתו של שרעבי.

אני ומרקל יצאנו להדביק כרוזים. הדבקנו חלק. בשעה אחת נעצרנו על-ידי שני בלשים, והובאנו למשרת פתח-תקוה. נכלאנו. למחרת נחקרנו על הכרוזים. איני יודע מה מסר יהושע מרקל בעדותו. אני לא מסרתי עדות מלאה, רק מסרתי שנתפסתי בשעת הדבקה כרוזים, והיכן וממי קיבלתיים.

לאחר ימים מספר שוחררנו מהכלא. נגשנו לקחת את חומר-הנפץ שלפני כן החבאתי אותו במבואות פתח-תקוה. לקחתי לביתי. שם הטמנתי אותו, יחד עם שאר חומר-הנפץ שהיה לי, בתוך ארגז שמתחת לרצפת הלול שלנו.

איני זוכר מתי בדיוק, אבל באותו זמן פגשתי את אברהם רוון. הוא מסר לי פתק, שעליו היה כתוב: הנך מוזמן לפגישה נוער. הגידון: ליבון בעיות לאומיות וקביעת דרכו של הנוער הלאומי. הוא אמר לי שהפגישה תיערך בשבת הקרובה, ליד תחנת הבנויין המערבית שליד פתח-תקוה.

מחותרת בית עזוב

הופעתי לפגישה, ושם פגשתי את רוון. הוא הציג אותי בפני בחור ששמו נתן קמחי. התאספו בינתיים עוד מספר נערים ונערות, וניגשנו לסימטא קרובה בין פרדסים. ישבנו בבית שנמצא בשלב בניה, ונתן קמחי החל להרצות.

הוא הרצה שחפיקו של הנוער הוא לנסות להקים מעצמה עברית במזרח התיכון, כלכלית וצבאית. נשאלו מספר שאלות, וחלק מן הקהל ענה. לאחר ההרצאה ניגשתי אליו ואמרתי לו שיגיד לי באופן ישר אם הוא רוצה להקים מחתרת. הוא אמר שהוא חושב על כך. עדיין לא החליט והוא מחפש עידוד לכך. אמרתי לו שאני והוא נובל לעשות הרבה בשטח זה.

קבענו פגישה נוספת בתל-אביב. משהם נסעו לביתו ברמת-גן והתחלנו לשוחח. אמרתי לו שאני איש טוב, שיש לי מספר שאלות, שהיו מוכנים להצטרף לכך, ואמר לי שאני והוא נהיה הראשים. שאני אארגן לו קורס לאחראים על חוליות.